

[Petra Petersen.]

med dette samarbejdende institution efter forhandling med den pågældende husmoderafløser og vedkommende læge. Det forbavser mig, at man iøvrigt har taget det med. Jeg vil sige, som jeg sagde ved første behandling, at det vel må være lægen, der bedst kan give udtryk for, om en husmoderafløsning skal ophøre. Det må være patientens læge, der bedst ved, når patienten er i stand til at passe sit arbejde.

Hvad angår den skala, som den højtærede socialminister har opstillet, og som efter udvalgets gennemgang er blevet betydelig forbedret, vil jeg sige, at der er meget, der tyder på, at denne husmoderafløsning, denne lov, som med rette har været ventet så længe med længsel ude i befolkningen, og som i høj grad er påkrævet, ikke vil komme til at hjælpe de fattigste i samfundet. Det er næsten efterhånden, som om medlemmerne i det høje ting ikke rigtig forstår, hvad det vil sige at skulle leve af en ugeløn. Det er ikke længere siden end i går, at vi læste i et dagblad om en moder, der trods det, at hun havde arbejdet fra kl. 5 om morgenen til kl. 23 om natten, trods denne lange arbejdstid ikke var i stand til at ernære sine børn og ikke kunne se anden udvej end at søge døden gennem gas. Der er meget, der tyder på, at de ærede medlemmer ikke forstår dette, men jeg kan fortælle ærede medlemmer, at jeg ikke een, men mange gange har været ude for, at kvinder i arbejderhjem, der er blevet syge, står overfor ikke at kunne lade sig indlægge på rekreatiohjem, fordi de ikke ejer en natkjole. Det er måske ting, ærede medlemmer ikke forstår, men jeg vil gerne sige, at således ligger det nu engang. Det er også således, at mange husmødre, der bliver syge, ikke er i stand til at tilkalde en læge, fordi de ikke ejer lagen i deres seng. Således er det i realiteten, og derfor er jeg bange for, at denne lov ikke kommer til at hjælpe de fattigste i vort samfund. Jeg sagde ved første behandling, at jeg fandt det rimeligt, at man også hjælp dem med lidt større indtægter. Det siger jeg også idag, men det må være således, at de, der er dårligst stillet, får hjælpen før dem, der er i stand til at betale hjælpen selv. Derfor er jeg meget utilfreds med, at man ikke er gået med til det, jeg foreslog ved første behandling, at sætte sygekasségrænsen som grænsen for, hvem der er ubemidlet. Folk, der lever af en indtægt, som giver dem ret til at stå som medlem af en statsanerkendt sygekasse, kan i dag betragtes som ubemidlede.

Jeg er heller ikke tilfreds med, at man ikke har taget den kronisk syge husmoder

med. Jeg stillede ved første behandling forslag om at hjælpe den kronisk syge husmoder med at give hende en hjælp een gang om ugen. Også det har man fuldstændig set bort fra. Den kronisk syge husmoder får ikke hjælp noget steds fra. Hun får sin invaliderente, der er så lille, at den mangen gang ikke dækker mere end det, hun bruger til medicin. Jeg kender en sådan kronisk syg husmoder, hun lider af leddegigt og har sidet i rullestol i 14 år. Hun har trænet sig op til under store smerter at passe sit hus — det man forstår ved det daglige —, hun får 140 kr. om måneden i invaliderente, og hun bruger 33 kr. hver eneste måned til medicin. Der er ikke nogen til hjælp i huset. Denne syge husmoder må klare sig med den hjælp, hendes halvvoxsne sønner og mand kan give hende, når de kommer hjem fra arbejdet. Det var rimeligt, om man kunne give en sådan husmoder hjælp, mindst een gang om ugen, men det har man altså set bort fra.

Hvad angår uddannelsen af husmoderafløserne, er jeg indforstået med, at man skal søge at gøre disse husmoderafløserne så dygtige som muligt og også give dem en uddannelse, således at de syge husmødre kan være tjent med at få dem som hjælp. Men man må alligevel ikke gøre denne uddannelse, denne skole, så langvarig, at en enlig kvinde, hvadenten hun er skilt, ugift moder eller enke, ikke har råd til at tage en sådan uddannelse, for så hjælper vi ikke disse mange kvinder, som vi gerne vil have i arbejde. Det gælder iøvrigt også for husmødre, som trænger til noget arbejde for at kunne opretholde hjemmet, at de ikke er i stand til at ofre hverken 4 eller 5 måneder borte fra hjemmet. Jeg stillede under første behandling forslag om, at man skulle oprette nogle aftenkursus for disse kvinder, således at de kunne passe deres hjem om dagen eller i hvert fald være hjemme i deres stuer og dog få den uddannelse, som er nødvendig for dem. Også her kan jeg komme med eksempler. Der er masser af unge kvinder, som i dag nødvendigvis må tage arbejde for at hjælpe deres mænd med at klare udgifterne, men disse kvinder er mange gange afskåret fra at få uddannelse. Jeg kender en ung kone, som netop for tiden gerne ville have en sådan uddannelse, men det har været ganske umuligt for hende at skaffe de 800 kr., det vil koste hende at blive uddannet. Selv et beløb som 800 kr. er for en arbejderfamilie med 115 kr. om ugen et stort beløb, som meget vanskeligt kan fremskaffes — og der er jo ikke mange, der er villige til at yde lån i disse dage.

Jeg ønsker iøvrigt ikke at gå ind på, hvad der er sagt af ordførerne her, men jeg vil dog